

[Alfred Jensen.]

erhvervslivet, for at hjælpe de mennesker, der praktisk taget socialt rådner op derude, må finde frem til nye veje, nye midler. Det er der ikke givet udtryk for i denne debat, tværtimod. Man lader, som om det er et spørgsmål, man kan se stort på, som folketinget kan være ligegyldigt over for og roligt rejse på ferie fra.

Det ærede medlem hr. Peter Nielsen sagde, at man har haft krav udefra om at gribe regulerende ind, og derfor møder regeringen med dette lovforslag. Ja, det er jo sandheden. Man har krævet, at der bliver grebet ind for at rette op på forholdene, og det er også klart, at det er fra arbejdere og småkårsfolk, kravene om en sådan indgriben, en sådan regulering har lydt stærkest. Så er spørgsmålet for os bare, om det, der her ligger på bordet, virkelig er den regulerende faktor, man har ønsket, den regulerende faktor, der skal til. Det ærede medlem hr. Peter Nielsen sagde noget om, at man havde mødt uhyre megen velvilje. Jeg er bange for, at der er mere velvilje i dette forslag, end der er realiteter.

Jeg beklager meget, at man ikke har taget stilling til alle de spørgsmål, jeg har rejst i denne forbindelse. Enhver kan da vist godt se, at hvis man skal råde bod på den skævhed, der er her, hvis man skal sikre, at der sker en ændring, er staten nødt til at gribe ind med andre midler; ellers kommer man ingen vegne. Man kan stå her og mane det socialistiske spøgelse frem, så meget man vil. En kendsgerning er, at det samfundssystem, vi har, den politik, der har været ført, ikke har løst problemet, men de pågældende medborgere må have krav på, at det bliver løst. Man kan godt gøre sig klart, at i det lange løb finder befolkningen, arbejderne, sig ikke i en tilstand, hvor 10 pct. af arbejderne skal gå uden arbejde det ene år efter det andet, og hvor spildte erhvervsmuligheder kan noteres dag for dag. Derfor synes jeg, at man skulle diskutere og behandle dette spørgsmål med større alvor end den, der har været lagt for dagen her i dag.

H. K. Sørensen: De bemærkninger, der er vekslet her i dag, har ikke kunnet undgå

at interessere dem meget stærkt, der fra barndommen af har været velbekendt med de muligheder, der gemmer sig i de tyndt befolkede egne, der ingen industri har. De er i lovforslaget også skildret som de egne, industrien ikke har placeret sig i, idet den hovedsagelig har lagt sig i den østlige del af landet og i de større byer. Det forekommer mig, at man i diskussionen her har manglet en sondring mellem de hovedlinjer, man må anlægge. Det ærede medlem hr. Fanger har peget på, og det er formentlig noget, som alle de ærede ordførere kan være enige i, at det først og fremmest måtte være en opgave for staten at tilvejebringe betingelsen for en udvikling af disse egne ved at skaffe dem den samme adgang til undervisning, som findes i de øvrige egne af landet, altså de egne, som industrien er søgt hen til.

Man må også passe på — og jeg synes, det må trækkes stærkt frem, at det må være noget, alle ser ens på — at man ikke kommer til at kæmpe mod en naturgiven udvikling. Det er dog først og fremmest det, der må slås fast, for derimod strider jo selv en stor indsats fra statens side forgæves. Det tænker jeg også, at alle, der for øjeblikket rundt omkring i disse egne sætter arbejde og tid ind på at finde opgaver, vil være enige i. Det er blevet sagt — og jeg tror, det specielt var af ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Peter Nielsen — at der var mange ideer, der ventede på løsning, virkelige ting, man havde planer om.

Det er mig bekendt, at man i et par af Danmarks provinsbyer i årevis, endda i tiår, ikke fra bankside har kunnet finde ideer, der var teknisk og økonomisk forsvarlige. Man har måttet lyse med lygte for at finde sådanne ideer. Ja vel, det er lykkedes i nogle tilfælde, men bemærkelsesværdigt er det, at der næsten ikke er afvist nogen. De enkelte forslag, der er kommet frem og som man har afvist, har alle kunnet være enige om slet ikke byggede på synspunkter, som lå blot i nærheden af det teknisk og økonomisk forsvarlige. Jeg tror, det er værd at pege på, at det i virkeligheden er befolkningens eget initiativ, der i flere år har manglet. Så kan man begynde at diskutere, hvorfor dette initiativ ikke kommer til udfoldelse, og det kan naturligvis give anledning til en meget stor debat om de forhold,